

FRED KLEE

RADIO CACHOT

OVERLEVEN
BINNEN
DE MUREN
VAN EEN
VLAAMSE
GEVANGENIS

Angèle

Je verliest je waardigheid niet
wanneer men je vraagt
je kleren uit te doen.

Ook niet wanneer men je schoonspuit
op een vloer vol kakkerlakken.

Zelfs niet wanneer je na vijf dagen in
afzondering, zonder venster, matras,
deken of wc, de cel uit strompelt.

Ik, ik verloor mijn waardigheid
toen ik dit vertelde
aan mijn moeder.

INHOUD

1	JAMES EN IK	9
2	VAN AUSTIN NAAR AACHEN	13
3	WELKOM IN DE GEVANGENIS	19
4	MIJN EERSTE WANDELING IN DE BEGIJNENSTRAAT	25
5	VAN STRONTFATIK TOT SUPERFATIK	31
6	DE BIBLIOTHEEK	37
7	HET MEISJE EN IK	43
8	DOIN' THE ROCKSHOP	47
9	DE ONDERVRAGINGEN	53
10	ZOON	63
11	DE GEHEIMEN VAN DE CONCERTZAAL	69
12	RESPECT EN MORAAAL SAMEN OP DE DWAAL	77
13	HARRY, DE SCHADUWMAN	81

14	KERSTMIS IN DE GEVANGENIS	87
15	ZIJ	93
16	STAKING VERSUS OPROER	99
17	MIJN SPIEGELBEELD	105
18	DE WET, DE DETENTIE EN IK	109
19	HET HORRORKABINET	115
20	TALES OF THE JAIL	121
21	DE GELDKRAAN IS DICHT	133
22	BIJNA THUIS	137
	TERUG NAAR BINNEN MAAR DAN ANDERS	141
	NAWOORD	155
	TOT SLOT: BEDANKT	157

JAMES EN IK

Vermoeid parkeerde ik de Audi A6 break net voorbij de Fréjustunnel, richting Frankrijk. Ik had al een helse rit vanuit Turijn achter de rug en zou met een rotvaart moeten doorrijden om op tijd thuis te geraken. Rotvaart? De splinternieuwe getunedede A6 kon op zijn sokken 250 kilometer per uur aan, en geloof me, daar maakte ik dankbaar gebruik van, zeker op een Italiaanse snelweg om 6 uur 's morgens.

Ik besepte toen gelukkig nog niet hoe het angstzweet me later bij het lezen van het woord Turijn alleen al zou uitbreken.

Ik plooidde de rugleuning van mijn zetel naar beneden om even te rusten, toen een berichtje op mijn gsm verscheen: 'Ik wou dat je hier bij mij was, ik mis je zo, xx Elsje.'

Ik herlas het nog eens en nog eens en nog eens, wreef in mijn vermoeide ogen en startte de auto weer. Mijn geest had een opkikker vanjewelste gekregen na dit toch wel onverwacht fijne berichtje, van iemand die ik graag zag en van wie ik deze gevoelens niet had vermoed.

Eros Ramazzotti klonk luid uit de luidsprekers van de auto. *Se bastasse una canzone*. Luid zong ik mee, van geluk.

Eros, wat zou ik je later nog verdommen, maar wat had hij er tenslotte mee te maken?

Ik keek naar de stapel documenten die achter me op de zetel lag en merkte een wagen met Italiaanse nummerplaat op die met draaiende motor achter me stond. Was iemand me gevolgd? Was ik te vaak naar Turijn gereden? Zelfde hotel, zelfde restaurants, zelfde cafés, zelfde vrouwen... Was het dom geweest?